

ŠKOLNÍK

ZŠ HRADECKÁ TELČ

2016/2017

III. /2017

Zimní a jarní číslo

Obsah:

Úvodník	3
Masopust v Nové Říši	4
Bruslení na zimním stadionu	5
Bruslení – I. stupeň	6
Karneval v Panenské Rozsíčce	7
SVĚT HER A FANTAZIE	8
Stránky pro nejmenší	26
Korunovační klenoty v Jihlavě	28
Kniha na pokračování od Michala Dvořáka z V. A	29
Školní kolo recitační soutěže	30
VRAKBAR	31
Rozhovor VRAKBAR	32
PURINA	34

Úvodník

Ani jsme se nenadáli a opět je tu nové číslo Vašeho časopisu. A co Vás v tomto čísle čeká?

Ještě se ohlídneme za zimou a akcemi s ní spojené. Dále Vám přinášíme vítěze našeho školního projektu Svět her a fantazie. A náš příspěvek k tomuto tématu. Nezapomněli jsme ani na nejmenší. Navštívili jsme za Vás korunovační klenoty v Jihlavě a plno dalších článků a reportáží, které se nás týkají.

Přejeme krásné počteníčko😊

Vaše redakce

Masopust v Nové Říši

Dne 11. února jsem se zúčastnila masopustu v Nové Říši. Každý rok se zde pořádá masopust a od rána dopoledne po celé vsi chodí průvod masek. Nechybí ani kapela. Do vězení, které je v pojízdné maringotce se chodí pouze pokud prohrajete v kartách. Tam však mohou pouze dospělí, protože tam dostanou alkohol. Masky mají s sebou rtěnky a každého zmalují. Na konci průvodu čeká děti sladká odměna.

Lucie Svobodová, 8. B

Bruslení na zimním stadionu

Dne 17.3 od 7:30 do 9:00 jsme šli na bruslení na nově postaveném zimním stadionu. Nejprve jsme se sešli v šatnách se 3.A a 3.B. Šli jsme přes lávku a přes náměstí. Bruslili jsme 1 hod a ten zbytek času se počítala cesta tam a zpět. Kluci hráli nějakou zvláštní vymyšlenou hru a holky bruslily a povídali si, skoro všichni padali. Byli tam pomůcky na bruslení jako třeba kužele a minibranky, po přezutí jsme se vrátili do školy. Všichni měli mokré oblečení, takže se převlékli. Všem se bruslení líbilo.

Natálie Králová, Nikola Velebová obě 4. A

Bruslení – I. stupeň

Každý rok v zimě se žáci naší školy v hodinách tělocviku chodí zlepšovat v bruslení. Využívají k tomu nového zimního stadionu. O zážitky z těchto hodin se s vámi podělila Sabina Němcová z V.B.

- 1) **Co tě na bruslení bavilo nejvíc?** To, že jsem tam byla s mojí kamarádkou.
- 2) **Co tě naopak nebavilo nebo ti vadilo?** Byla tam hrozná zima.
- 3) **Jak dlouho jste na bruslení byli?** Jednu hodinu jsme bruslili a pak následovala cesta zpět do školy.
- 4) **Co jste hráli za hry na bruslích?** Rybičky pojdte do sítě.
- 5) **V kolik hodin jste se vrátili zpět?** V 10 h.
- 6) **Byla s vámi bruslit i třídní paní učitelka?** Ano, byla.

Za rozhovor děkuje Vendula Pittauerová, VI.A

Karneval v Panenské Rozsíčce

Dne 25. února jsem byla na karnevalu v Panenské Rozsíčce. Každý rok se zde pořádá karneval, který má velmi bohatý program. Nejdříve jsou tanečky pro nejmenší. Pak jsou soutěže, ve kterých mohou děti vyhrát různé sladkosti. Následují různé hry, třeba jako židličkovaná, do kterých se zapojí nejen starší děti, ale občas i dospělí. Na děti čeká také tombola. Vylosují si lísteček s číslem a za ten potom dostanou balíček se sladkostmi a hračkami. Děti se dále baví tancem, hrami a soutěžemi. Občerstvení si lidé nosí sami. Jakákoliv maska je vítána. Byli zde princezny, беруška, král, loupežníci a spousta dalších masek. Určitě se pojedeme podívat příště znovu.

SVĚT HER A FANTAZIE

Na naší škole v letošním roce proběhl projekt Svět her a fantazie.
Přinášíme vám výherní práce a cenu poroty.

Kategorie :

6. - 7. ročník

8. - 9. ročník

Všem vítězům blahopřejeme!

kategorie 8. - 9. ročník

Cena poroty

ORBIDIAMSKÉ DOBRODRUŽSTVÍ

Před čtyřmi roky jsem se vydala na prázdniny k tetě a strejdovi a myslela jsem si, že u nich prožiju krásné, normální prázdniny jako každý jiný rok. Tentokrát vše ale bylo jinak.

Jednoho večera jsem po setmění pozorovala hvězdy na obloze. Byla to nádhera! O půlnoci se však najednou stalo něco, co se nadá vysvětlit. Něco nade mnou přeletělo, lekla jsem se, couvla jsem, zakopla a spadla. A pak to začalo...

Probudila jsem se na neznámém místě. Vypadalo to tam jako v pralese. Všechno tu bylo tak živé! Kytky na mě koukaly, stromy jen tiše funěly a skály se divily. Neměla jsem čas se rozkoukat a hned jsem se musela bránit divným tvorům. Měli zuby, drápy a čtyři oči. Bylo to strašné, bála jsem se, dokud nepřišla dívka, která je zahнала. Poděkovala jsem jí a ona řekla: "Musíš být opatrná, náš prales je nebezpečný." Představila se mi a zmínila, že má za úkol mě tu provést.

Dívka se jmenovala Kiara a byla moc milá. Vzala mě k sobě domů. Její dům byl deset metrů nad zemí. Pro Kiaru to však nebyl žádný problém. Lidé z této planety, zvané Orbidiama, komunikují se zdejší přírodou. Kiara sáhla rukou na zem a začala mluvit orbidiamsky, je to těžký jazyk. Přes přírodu zavolala svého lokdraka. Vypadal jako želva křížená s drakem. Jakmile jsme vyletěli na nebe, zvedl se vítr a hulákal: "Húúúúúú..." Trochu to s námi házelo, ale jinak to bylo fajn. A tak jsme se dostali do Kiařina domova. Tam jsem se se seznámila s její rodinou a musela si vzít jejich typický oblek. Poznala jsem Kiařinu prababičku, které bylo 111 let. Byla jsem v šoku.

Pak mě Kiara vzala na tajné a úžasné místo zvané Dračí hnízdo. Hned mi bylo jasné, co je to za místo. Kiara mi prozradila, proč jsme vlastně tady. Měla jsem si ochočit svého vlastního draka. Vybrala jsem si Dragfena. Kiara mi pomohla ho svázat a pak mi radila, ať položím dlaň na jeho hlavu a opakuji po ní: "Mule artus diadragonas aben turial." A z vrtícího se draka se náhle stal klidný, hodný a věrný drak. Byl nádherný. Pak si Kiara přivolala svého draka a obě jsme létaly nad pralesy, loukami, plnými kentaurů, vil, draků a zvířat žijících v míru a pokoji.

Bylo mi zde krásně, a kdybych neměla u nás na Zemi svou milující rodinu, zůstala bych tu. Ale nemohu, musím domů. Kiara mi dala při loučení pírko z mého Dragfena a řekla: " Tvůj smutek zažene, kdykoli bude obloha plná hvězd." Slzy mi stekly do očí, naposledy jsem Kiaru objala...

Najednou se budím na tetiččině zahradě. S boulí na hlavě. Ptám se sama sebe, jestli to nebyl jenom sen. Ale pak se podívám do dlaně a vidím pírko z Dragfena. Vše bylo skutečné!

Dodnes vzpomínám na tento zážitek a každý večer se dívám na hvězdy a těším se, až se to opět stane. Věřím, že se mé sny splní a tento nezapomenutelný zážitek se jednou bude opakovat.

Aneta Vítámvášová, VIII.B

kategorie 6. - 7. ročník

1. místo

DIAMANTOVÝ LES

Jednoho krásného rána jsem se probudila, ale i neprobudila. Nevěděla jsem totiž, jestli jsem v reálném nebo smyšleném světě. Po chvíli jsem se rozkoukala a zjistila, že se nacházím na neznámé planetě, na jiné, než na jaké žijí lidé. Nebyla jsem na Zemi, ale na Diamantové planetě. Vše tu bylo z dimantů! Stromy, skály, květiny, zvířata...

V tomto světě jsem se cítila jako víla. Byl to přenádherný pocit. Mohla jsem poletovat, kde se mi zachtělo. Až najednou - bum bác! Co to? O něco jsem zakopla a téměř upadla. Zjistila jsem, že je to nějaký podivný kámen. Jiný než všechny ty diamantové kameny kolem. Byl totiž červený! Co s ním? Nevěděla jsem, kam ho dát. Nakonec jsem ho vzala a putovala dál tou zvláštní krajinou.

Přišla jsem k červenému vodopádu. Stál u něj podivný mužíček a zíral na mě a na kámen, který jsem držela v ruce. Připadala jsem si jako zlodějka.

"Co to máš, děvenko?" ptá se mužíček.

"Já? Mám nějaký podivný červený kámen, o který jsem zakopla. Zakopla!!"

"Óóó! Jsem rád, že jsme se potkali! Tento kámen je můj!"

"Aha, tak tady ho máš."

"Děkuji ti, děvenko. Jsem totiž strážce Rubínového vodopádu a červený kámen patří od věků k němu."

"Waw! Tak ty musíš být Rubín, že ano?!"

Mužíček přikývl: "Ano, ano."

Kámen jsem mužíčkově dala, rozloučila se a vydala se dál lesem.

Tu jsem v dálce zahlédla modré diamantové světlo. Šla jsem blíž, až jsem zjistila, že je to diamantový jednorožec.

Zeptala jsem se ho: "Jak se jmenuješ?"

"Mé jméno je Modroočko. Poběž se mnou!"

Nasedla jsem na něj a běželi jsme do Diamantové jeskyně. Tam byli tatínci, maminky a mládátka. Samí neskuteční obyvatelé Diamantového lesa. Na stěně jeskyně bylo pověšené mlhavé zrcadlo. Diamantoví tvorové mi řekli: "Toto je vchod do tvého světa." Se všemi jsem se rozloučila a vešla do zrcadla...

Ocitla jsem se na své krásné posteli. Nikdy jsem na obyvatele Diamantové planety a Diamantového lesa nezapomněla a navštěvovala je i dál.

Tereza Gregorová, VI.A

kategorie 6. - 7. ročník

2. místo

MŮJ SEN aneb JÁ VYVOLENÁ

Večer jsem si šla lehnout a snít krásný sen. Zdálo se mi, že jsem našla duhový kamínek. Jakmile jsem na něj foukla, ocitla jsem se na nádherné zelené louce. Svítila neonovou zelenou. Připadalo mi, že je jako z cukru. Utrhla jsem lístek. A opravdu! Tráva byla cukrová. Pár lístků jsem si tedy dala do kapsy.

Uviděla jsem vyšlapanou cestičku v trávě, vydala jsem se po ní. Když jsem došla až na konec louky, kde začínal les, zahlédla jsem nějaké postavy. Zavolala jsem na ně: „Haló, kdo jste?“ Postavy se otočily a vmžiku byly vedle mě. Byli to obrovští gumoví medvídci. Vypadali roztomile, ale ve skutečnosti byli velmi zlí a okrádali pocestné. Celá jsem se roztřásla. Medvídci se na mě vrhli. V tu chvíli jsem uslyšela lesní trubky a z druhé strany lesa se vyřítili elfové na jednorožcích a pegasech. Zachránili mě před medvídky. Přiběhli přede mě a medvídky odehnali. Poděkovala jsem jim.

Jeden z elfů ke mně přistoupil a řekl: „Ahoj, já jsem Magnum. Zavedeme tě ke královně Arné, ta ti něco ukáže.“ Nasedla jsem tedy na jednoho z jednorožců. Měl sněhově bílou barvu, modrou hřívu a roh růžový. Jmenoval se Pusinka.

Cestou k Arné jsem zaslechla rozhovor.

„Myslíš, že je to ona, Kryštofe?“

„To nevím, Bene, ale vypadá přesně jako ona!“

Nechápala jsem, kdo mám jako být.

Dorazili jsme k paláci. Byl celý z ledu, překrásný. Poslali mě ke královně. Ale kde ji najdu? Zeptala jsem se jedné elfky: „Ahoj, kde je královna?“ Elfka mi odpověděla: „Ahoj, já se jmenuji Petra a ke královně tě ráda zavedu.“ „Já jsem Verča a děkuji.“

Elfka mě dovedla do velkého křišťálového pokoje, uprostřed kterého seděla Arné. Byla celá v bílém, korunu měla z křišťálů. Dlouze jsem se na ni zadívala. Královna mi líbezným hlasem řekla: „Čekala jsem tě, pojď dál. Povím ti, co se děje.“ A začala mi vyprávět. V půlce druhé věty však její mluvení přešlo v pískot. Co se to děje?

Probrala jsem se ve své posteli, u hlavy mi zvonil budík. Doufám, že se do té krásné země ještě vrátím a zjistím, kdo jsem měla být.

Veronika Štolbová, VI.A

kategorie 6. - 7. ročník

1. místo

KOUZELNÝ LES

Jednou existoval les. Ale ten les nebyl ladaký, byl kouzelný. Stromy mluvily a pohybovaly se. Uprostřed tohoto kouzelného lesa byla lučina a na ní rostly podivuhodné rostliny. Jmenovaly se Kikiny. Měly obrovské a ve tmě zářící okvětní lístky a kolem nich ve dne poletovali nádherní motýli a v noci zlaté mušky. Při úplňku kolem nich tančily víly.

Královna tohoto lesa se jmenovala Kopretina. Na sobě nosila královské šaty utkané ze třpytivých pavoučích sítí a na hlavě měla stříbrnou korunku z kapek ranní rosy. Královna byla moudrá a ke všem spravedlivá.

V lese také žili tajemní tvorové a skřítkové. Hráli všemi barvami. Každý měl svůj amulet, který si musel chránit. Když se amulet někomu ztratil nebo rozbil, ztratili svou kouzelnou moc.

Jedné krásné teplé noci za úplňku se zvedl vítr a přiletěl královnin zlý bratr Košt. Měl na sobě velký černý plášť, široký černý klobouk s obrovským černým brkem a na nohou měl vysoké boty až ke kolenům. Přiletěl v černém kočáře s černými koňmi. Sestoupil z kočáru a hrubým hromovým hlasem povídá královně: „Přišel jsem tě pozvat na moji oslavu, milá královno! Já vím, že mě nemáš ráda, ale budu potěšen, když přijdeš.“ „Dobrá, tedy přijdu.“

Královna tedy přijela na oslavu, ale čekalo ji tam nemilé překvapení. Když vstoupila do bratrova paláce, strážé ji ihned uvěznily a Koštovi připadl les. Chtěl ho dát spálit a uvěznit všechny jeho obyvatele, aby byli všichni nešťastní, jako je on sám. Královna plakala a prosila bratra, aby se slitoval a všechny je propustil a nechal les s obyvateli na pokoji. Košt jí stroze řekl, že ji pustí jenom tehdy, když mu dá svůj královský amulet. Ten má obrovskou sílu a moc, ale jenom v dobrých rukou. V těch zlých se mění v sílu a moc zla.

Královna shodou okolností nosila falešný amulet, ten pravý byl schovaný na velmi tajném místě. Později mu nepravý amulet dala, ale pouze pod podmínkou, že ji dopraví zpět do jejího paláce. Bratr to tedy splnil a dostal amulet. Královně se vysmál a pospíchal i s amuletem do svého paláce.

Košť si myslel, že je konečně mocný, ale nebyl. Jak byl celý rudý vzteky, když se dozvěděl pravdu o falešném amuletu, prasklo mu jeho černé srdce. A královna? Ta byla zase ve svém krásném pohádkovém lese a byla ráda, že vše dobře dopadlo.

Kateřina Svítlová, VI.B

kategorie 6. - 7. ročník

2. místo

VČERA SE MI ZDÁLO ...

Byl krásný letní večer. Červánky na obloze poletovaly jako růžová pěna ze šlehačky. Zalehla jsem do postele a pozorovala tu krásnou oblohu. Má oční víčka se pomalu těžce zavírala a nakonec jsem upadla do říše snů.

Můj pokoj se proměnil v kouzelnou zahradu plnou cukrové vaty, sladkých lízátek a bonbonů. Zvedla jsem se ze své čokoládové postele a porozhlédla se. Všude byli okřídlení jednorožci, elfové a skřeti. Přišel za mnou jeden z mnoha jednorožců a s přivřenými víčky si mě prohlížel. Po chvíli řekl: „Ahoj, já jsem Pavilon a budu tvůj společník. Pojď za mnou.“ A rozběhl se za strom z lineckého těsta. Běžela jsem za ním, ale byl na mě moc rychlý. Najednou se zastavil, otočil se a podíval se na mě. Pokukovala jsem po něm, ale mé oči se zahleděly dopředu. Všude byli samí elfové a skřeti, kteří mezi sebou bojovali. Měli meče z želatiny a ochranné štíty z marcipánového těsta.

Pavilon se podíval dopředu jako já a oči mu málem vyletěly z důlků. Roztáhl křídla a letěl směrem k nim. Já jsem se nestačila vzpamatovat, stála jsem jako tvrdé y a pozorovala, co se děje. Náhle se z nebes snesly schody a po nich kráčela královna se svými poddanými. Mávla kouzelným proutkem a během sekundy skřeti zmizeli. Elfové se vydali do svých domečků z hub. Pavilon se schoulil do klubíčka a v klidu si podřimoval. Královna ke mně přistoupila a jemně mě pohladila po tváři. Rázem se mé květinové pyžamo změnilo na šaty z bílé čokolády.

Během chvilky královna zmizela a já uslyšela cinkání rolniček. Byl to můj budík, který mi oznamoval, že je ráno. Z kuchyně se linula vůně čokoládového kakaa a můj fantastický sen se rozplynul jako pára nad hrncem.

Monika Palasová, VII.A

kategorie 6. - 7. ročník

3. místo

O DEŠTNÍKU, KTERÝ SE BÁL DEŠTĚ

Byl jednou jeden deštník, který byl magický. Objevoval se na různých místech, třeba v posteli, v kuchyni, za televizí.

Jednou se objevil i potmě na silnici, když začalo pršet. Ten déšť zmáčel deštník tak moc, že se nemohl hýbat ani na jednu, ani na druhou stranu. Deštník měl obavy, že se mu něco stane, a začal se bát. Když vtom za ním přišla holčička a zeptala se: „Co tu děláš, deštníku?“ Deštník odpověděl: „Jsem tu sám a bojím se deště.“ Jakmile to holčička uslyšela, vzala ho k sobě domů. Deštník byl rád, že má aspoň nějakého kamaráda. Holčička mu ještě vysvětlovala, že se deště bát nemusí.

Najednou se deštník objevil venku a deště se opravdu už nebál. Poděkoval holčičce a chtěl vědět, jak se jmenuje. Holčička mu odpověděla: „Jmenuji se Sofie, deštníku.“ Ještě ten den začalo znovu hodně pršet, ale deštník se nebál, protože si už vzal ponaučení, že se vody bát nemusí. A byl strašně rád, že může být venku i za špatného počasí.

Jednoho dne venku zase pršelo, a vtom vysvitlo sluníčko a na obloze se objevilo něco barevného. Sofie vykřikla: „To je duha!“ Tak se opět deštník něco přiučil a byl rád, že má takovou kamarádku. Domů se neteleportoval, protože zůstal u holčičky Sofie a nic mu tam nechybělo. Měl se tam dobře.

Sára Vonderková, VI.B

kategorie 6. - 7. ročník

3. místo

VČERA SE MI ZDÁLO ...

Večer se vždy těším, až půjdu spát, protože každou noc se mi zdá jeden a ten samý sen.

Lehla jsem si do postele a během chvilky jsem usnula. Ocitla jsem se v krásném hustém lese. Všude pobíhaly srnky, v korunách stromů zpívali ptáci a po celém lese rostla spousta květin, hub a mechu. Když jsem procházela lesem po mechové cestě, těsně přede mnou přeběhl velký bílý kůň s dlouhou vlnitou hřívou.

Po chvíli jsem došla na palouček za lesem. Rozhlédla jsem se po krajině, všude byly velké travnaté pláně, na nichž se pásli koně, a po obloze létali draci různých barev s obrovskými křídly. Na paloučku tančily víly a u potoka poletovali motýli, kteří měli nádherně barevná křídla. V potoku tekla křišťálově čistá voda a v ní plavaly velmi zajímavé ryby. Sedla jsem si do trávy a všechno pozorovala.

V tu chvíli ke mně přišel krásný bílý jednorožec s duhovou hřívou a začal se pást. Prvně jsem se na něj jen tak dívala, potom jsem se odvážila na něj posadit. Postavil se na zadní a pak se rozběhl po poli. Běželi jsme kolem vodopádu, ve kterém se koupaly malé děti a různá exotická zvířata.

Najednou jsem si všimla vesničky plné barevných domečků obklopených kvetoucími zahradami. Procházela jsem mezi nimi. Po cestě běhali psi a všude kolem byli moc milí lidé. Potom jsem se dostala do jedné části vesnice, která byla celá z cukroví. Lidé měli domečky z perníku a všechno tu krásně vonělo. Bylo to moc zajímavé a krásně barevné.

Když jsem prošla celou vesnici, ocitla jsem se znovu na odlehlé travnaté pláni, ale koně už se na ní nepásli. Všude po obloze poletovali obrovští ptáci. Měli různě výrazné barvy a dlouhé peří a vypadali skoro jako papoušci, jen byli mnohem větší. Kroužili po obloze a já jsem zahlédla, jak jeden z nich zamířil směrem ke mně. Slétl dolů, popošel blíž a řekl: „Nechceš se proletět?“ Sedla jsem mu na záda a letěli jsme vysoko nad mraky. Z té výšky jsem uviděla úplně všechno. Byl to moc krásný pohled.

V tu chvíli jsem však uslyšela divný zvuk. Zdálo se mi, že někde v dálce něco zvoní. Ten zvuk se začal čím dál více přibližovat a všechno začalo šednout a rozplývat se. Byl to budík. V ten moment jsem se probudila.

Vanessa Burešová, VII.A

kategorie 8. - 9. ročník

2. místo

FANTAZIE

„Nejkrásnější místo na světě - má fantazie. Tam dokážu vše. Vše je možné ...“ (autor neznámý)

Na světě je spousta krásných míst. Ale které je to nejkrásnější? Podle mého názoru znamená pro každého pojem „nejkrásnější místo na světě“ úplně něco jiného.

Které místo pro mě bylo v dětství nejkrásnější a kde jsem mohla vše? Byla to matčina náruč. Ona je to, co dítě nejvíce potřebuje.

Přemýšlím o tom, kde můžu vše právě teď. Je to jenom ve snech, protože plno věcí, co děláme ve snech, v čisté realitě nejde, například vylézt na nejvyšší vrchol, skočit dolů a nekonečně se vznášet oblohou. Myslím si, že stačí jenom zavřít oči a v naší fantazii si lze představit ledacos. Třeba to, že tráva je fialová, nebe oranžové, stromy červené a květiny voní jako jahody. Nebo jenom to, že si povídáte s osobou, která už dávno není v našem životě, ale my na ni pořád a s láskou myslíme.

Často se ptám: Proč sny nemohou být realitou? Bohužel realita je krutá pravda a sny krásná lež. Každý se ke svému snu musí nějak probojovat. To je čistě můj názor. Přemýšlím o tom, co se stane s člověkem, který zemře. Možná žije v jednom velkém snu a může mít úplně vše, co nikdy nikdo neměl a neviděl.

Zamyslíme-li se nad otázkou, proč zrovna sny jsou tím nejkrásnějším místem na světě, zjistíme, že ve snu máme volnost a můžeme dělat opravdu vše, co se nám zachce, a nikdo nám v tom nezabrání. Fantazii se meze nekladou.

A které je to nejkrásnější místo právě pro vás?

Adéla Nistorová, IX.B

kategorie 8. - 9. ročník

2. místo

NESPLNĚNÁ PŘÁNÍ

„Člověk užívá své fantazie k uspokojování svých ve skutečnosti nesplněných přání.“ (Sigmund Freud)

Co jsou má nesplněná přání? Splní se mi někdy? Nebo se mi o nich bude pouze zdát?

Mnoho nesplněných přání nosíme každý den v hlavě. S přáními se také ocitáme ve snech, kde bezvědomky tvoříme svůj vlastní příběh ze svých nejusilovnějších přání. Ovšem pro splnění se bojíme, máme strach, že v realitě to bude načisto jiné. Jaksi bez fantazie.

Nesplněná přání můžou být kterákoliv, vlastně i ta, která se nám nemůžou splnit prakticky nikdy. A tak si dál ve svých myšlenkách pouze představujeme, jaké by to bylo. Kdybychom létali jako ptáci, mohli se změnit v neviditelné bytosti, nebo dokonce uměli čarovat...

Přání se tvoří denně a otázkou je, jestli si je vůbec všechna stihneme splnit. Tady záleží na osobnosti, jak moc chceme být cílevědomí či spokojení a šťastní. Někdo čeká od života napětí, dobrodružství, dokonce i velkou slávu. Někdo se naopak spokojí s tím, co má, a jeho přání jsou pouze skromné maličkosti.

Na otázku, jestli se mi někdy splní moje přání, jaksi nemůžu jednoznačně odpovědět. Záleží, jak moc chci fantazírovat a jak moc jsem se sebou spokojená.

Fantazie může sloužit třeba i k vrácení událostí, připomenutí činů, které se už reálně vrátit zpátky nedají. Nebo už nadobro promarníme skutečnost, tak i ve vlastním světě se dá žít. Protože nic nemusí skončit špatně, každý tu máme svoje nesplněná přání. Žít v jiném světě je mnohdy k užitku, anebo právě naopak. Realita je pak jiná a měli bychom to umět rozlišovat. Co je sen a co je skutečnost.

Anna Procházková, IX.A

kategorie 8. - 9. ročník

3. místo

NEJKRÁSNĚJŠÍ MÍSTO NA SVĚTĚ

„Nejkrásnější místo na světě - má fantazie. Tam dokážu vše. Vše je možné ...“ (autor neznámý)

Pravidelně se vydávám za svým potěšením. Vejdu do stáje a tam ji spatřím v celé své kráse. Podívá se na mě, přijde za mnou a začne se mazlit. Už je natěšená na krásnou vyjížďku. Osedlám si ji. Vyhoupnu se do sedla a vyrážíme.

Okolo nás je otevřená krajina pokrytá bílým sněhem. Vše se třpytí jako v ledovém království. To úžasné ticho, které narušuje jen dusot kopyt, která přesně kopírují tlukot mého srdce. Představuji si, jak tryskáme tím sněhem přes všechny ty překážky. Jako bychom se vznášely nad tou zářící krajinou. Jako bychom byly uprostřed závodu. Všichni jsou za námi. My si jedeme samy. Máme celou dráhu jen pro sebe. Nikdo nám nestíhá. Osvobozuje nás to od všech problémů a nepříjemných věcí. Na všechno zapomenu, vše hodím za hlavu a užívám si tu svobodu, kterou mám jenom tam, jenom s ní.

Nikde jinde se necítím tak šťastná jako na hřbetě toho úžasného velkého a velmi silného stvoření. Je to jako druhý život, tak nepostradatelný pocit. Něco, čemu věříte nejvíc na světě. Naplňuje mě to tak jako nic jiného.

Ale nic netrvá věčně. Obě cítíme, že návrat do reality je nevyhnutelný. Ztěžka dýcháme a vracíme se zpět do stáje. Tam ji vyčistím. Pročešu hřívu. Odměňuji ji za to, jak je úžasná! Pomazlím se sní, pohlédnu jí do očí. Září jí jako hvězdičky. A i já si odnáším zážitek, který mi už nikdo nemůže vzít.

Každý člověk v jakékoli etapě svého života sní a utíká do světa fantazie. To je to, co nás nabíjí energií, která udává tempo a smysl našeho života. A i tu nejbujnější fantazii lze prožít.

Valérie Svobodová, IX.B

kategorie 8. - 9. ročník

3. místo

LATA

Řeknu vám o zemi jménem Lata, o zemi, kterou jsem celou prošel a poznal. Kudy se tam jde, vám však neřeknu. Oni někteří lidé rádi ničí cizí kraje. Jediné, co vám můžu říct, je, že dostat se tam dá při polární lišce.

Viděl jsem hory, jezera, řeky, lesy, rostliny, paseky a města. Zvěř je zde plachá, a tak jsem mnohdy jen stál a pozoroval růst stromy a lovit stáda kentaurů. Často jsem poslouchal hádky mezi smrky a borovicemi. Neustálý boj, řeknu vám. Rád jsem taky sledoval při odlivu mořské panny, jak si češou své dlouhé vlasy.

Párkrát jsem také zavítal na trampůří slavnosti. Tam vám byla legrace! On trampůr je bytost malého vzrůstu, asi tak metr vysoký a trochu silnější postavy. Ale všichni jsou velmi hodní, odvážní a pohostinní. No, nesmíte se zmínit o trampůrech z jiných kolonií, to se pak neznají.

Nádherná krajina je na západ od Sévy. Séva je nádherné velké, impozantní elfí město. Ta krajina se jmenuje Taneloč. Je to kraj, kde je občas strom, občas rybník, jinak jen louky a pole s obilím. Příbytku byste tu nenašli. Je to země stvoření zvaných zontaři. Ti nemají rádi společnost jiných druhů. Já osobně bych je přirovnal k něčemu mezi syslem a jezevcem. Bydlí v malých norách s východem hned pod stromem. To jim patří celá tato zem, oni tu hospodaří a žijí už tisíce let. Trochu primitivní, ale roztomilá stvoření.

Ještě dál je kraj lidí. Je to krajina zničená, bez stromů. Lidé zde chodí v maskách chránících je před škodlivým vzduchem. Země továren, dolů na uhlí a nerosty a vrtů vysávajících zemskou energii. My lidé jsme všude stejní a nikde se neponaučíme. Kéž by viděli tu krásnou krajinu, zelené hluboké lesy, proudem tekoucí vodu plnou života a vítr na lukách!

Mám rád barevný háj, kde každý strom má jinou barvu - modrou, zelenou, červenou, žlutou. Každý strom má jiné plody. Červené stromy plodí rokyty, ty se používají k výrobě olejů. Jol, získávaný ze stromu zeleného, který se podobá dubu, se využívá v kuchyni. Výborný je prasnout na jolu. Co je prasnout? To je něco jako divočák s dlouhým huňatým ocasem a hubeným tělem. Na nohou nemá spárky, ale tlapy s drápy. Taky nemá kly, ale tesáky a ulovit ho lze pouze v zimě.

Když zapadá slunce mezi dva vrcholky krále Odaje, zem zalije nádherné červené světlo. V noci je úžasný pohled na dva měsíce Korana a souhvězdí Arony, Emeny a Obez. Ta jsou podle legendy zakladatelkami tří království - elfů, trampůrů a lidí.

Nezapomenutelný pohled je na sopky na jihu. V noci vynikne jejich krása, ta vydrží na věčnost. Nechci se vrátit domů, když vím, že ještě nevím, co je za mořem na východě, za travinami na severu, co leží za horami na západě a jak vypadají zblízka sopky na jihu. Zase se mi ale stýská po rodině, domově a přátelích i po mé práci pilota. Už ani nevím, jak dlouho tu jsem a jestli válka v Evropě už skončila. Jen doufám, že i po mém odchodu to tu zůstane tak kouzelné a zajímavé, jak je to teď.

Luboš Majcher, IX.A

kategorie 8. - 9. ročník

Cena poroty

CESTA ZA DOBRODRUŽSTVÍM

Byl pátek navečer, den, který zůstane v mé hlavě snad napořád. Šli jsme s kamarády ven a tak normálně se loudali vesnicí. Povídali jsme si o různých věcech, ale vtom mi někdy zatúkal na rameno. Mé pocity byly opravdu smíšené a v hlavě mi poletovaly různé myšlenky.

Než jsem se otočila, uslyšela jsem: „Ničeho se nebojte.“ Podle hlasu jsem poznala, že je to starší osoba. A taky že byla. Otočila jsem se a zahlédla starého pána. Rozhodně nebyl z naší vesnice. Měl šedý plnovous a tak veliký klobouk, že by se do něj vešlo snad pět zajíců. Ale tyhle myšlenky šly stranou. Chtěla jsem se ho zeptat, co potřebuje, ale vtom BUM!

Najednou jsme se všichni ocitli na pláži. A starý pán nám řekl: „Následujte mě. Ztratíte-li mě z očí, už nikdy se odsud nedostanete!“ Rázem jsme všichni zbystřili. Stařík mířil přímo ke břehu moře. Zděsili jsme se. Asi po dvaceti metrech si stařík kráčel dál, ale my jsme klesli ke dnu. Tu zaznělo ŠPLOUCH a jediné, co jsem uviděla, bylo světlo, pak tma, zima, zas teplo a celé se to opakovalo stále dokola. Kolem to pořád tak divně blikalo a něco poletovalo.

A najednou byla tma, jen malinké světýlko v dálce. Světlo se začalo rozšiřovat a naše oči uviděly ráj každého dítěte - továrnu na čokoládu. Rozzářili jsme se a rozběhli se po prostoru. Nepřehlédnutelná byla velikánská čokoládová velryba, ze které stříkaly čokoládové vodotrysky. Do pozlacených pohárků jsme si nabrali tolik čokolády, kolik se jí do nás vešlo. Pomalým krokem jsme si šli sednout na oříškově čokoládové polštářky. Chtěli jsme si do nich kousnout, ale bránilo nám v tom naše přejedení. Pak přišlo to, co nikdo nečekal. Čokoládové tsunami. A všechny nás to vyneslo do vzduchu. Ocitli jsme se

asi dvacet metrů nad mořskou hladinou. Všichni jsme se zeptali stejnou otázkou: „My jsme byli ve velrybě?“ To celé nám dokazuje, proč ta velikánská čokoládová velryba!

CINK, ozvalo se a objevil se stařík, který nám řekl: „Šťastnou cestu a nezapomeňte, musíte věřit i ve věci nemožné!“

CINK. Všichni jsme dopadli na zem, na místo, kde celá tato událost začala. Zpátky ve vesnici. S údivem jsme se rozloučili a rozeběhli se do svých domovů.

Natálie Gabrielová, VIII.A

kategorie 8. - 9. ročník

Cena poroty

PERLEŤOVÝ DELFÍN

O letních prázdninách jsme jeli na dovolenou k moři. Jeden slunečný den jsme vyrazili na pláž. Maminka dala deky na horký písek a my se zatím namazali krémem.

Po nějaké době jsme se rozhodli, že vyzkoušíme náš červený nafukovací člun. Dohadovali jsme se, kdo půjde první, a já samozřejmě vyhrála. Najednou se zvedl vítr a člun se objevil na moři. Váhala jsem, ale nakonec jsem se pro člun rozběhla a snažila se ho dohnat. Plavala jsem, co jsem mohla, ale člun se pořád vzdaloval.

Náhle jsem pod hladinou uviděla třpyt a záblesky vycházející ze dna. Vůbec jsem nechápala, kde se to tam vzalo. Potopila jsem se, abych zjistila, co to vlastně je. Pode mnou byl zámek z cukrové vaty. Okolo něj plavali perleťoví delfíni. Jeden z nich si mě všiml a plul za mnou. Zavolal mé jméno a ptal se, co tam hledám. Odpověděla jsem, že svůj ztracený člun. A najednou mi došlo, že vlastně dýchám pod vodou a mluvím s delfínem. Nabídl mi pomoc a já přijala. Chtěl, abych se chytla jeho ploutve...

Pak mi ukázal jejich zámek a nádherný zámecký park, kde stromy, keře i rostliny byly ze sladkostí. Snědla jsem pár stromů a keřů. Plul kolem nás průvod medúz, a tak jsme se schovali za nejbližší strom. Nechtěl, aby mě medúzy viděly, protože by mě proměnily v perleťového delfína, který musí v parku zalévat rostliny z cukru. Chvíli jsme počkali, než medúzy odplavaly pryč. Dokázala jsem zapomenout na člun, kvůli němuž jsem tam byla. Delfín se pousmál, jako by věděl, o čem přemýšlím. Prudce zrychlil a v ten moment jsem byla ve svém člunu. Doprovodil mě ke břehu, tam zapískal na rozloučenou.

V tu samou chvíli pištěla i moje sestra, které spadla zmrzlina do horkého písku, a to mě vzbudilo. Rodiče nám řekli, že pokud se Káťa uklidní, můžeme jít do člunu. Ihned jsem si vzpomněla na svůj sen a chtěla jsem vidět všechno to, o čem se mi zdálo. Bohužel se tak nestalo. Ale pamatuji si, že jsem v dálce zahlédla cosi třpytivého. Třeba to byl perleťový delfín nebo špička zámku. Na tento sen i zážitek nikdy nezapomenu.

Valerie Tichá, VIII.A

kategorie 8. - 9. ročník

1. místo

SEN

Každý den je prakticky stejný. Ráno vstanu, strávím sedm hodin ve škole, jdu domů, kde si zalezu do pokoje, a tak nějak přežívám. Nikdy by mě nenapadlo, že se to může změnit.

Už nějakou dobu mi strašně třesí hlava. Zhoršuje se to od doby, kdy jsem začala trpět nespavostí. Stálá únava a bolest hlavy se stává čím dál nesnesitelnější. A proto jsem si zašla do lékárny.

Za přepážkou stála lékárnice.

„Jak vám mohu pomoci?“ otázala se mě s úsměvem na tváři.

„Máte něco na bolení hlavy?“

„Samozřejmě. Hned vám to donesu,“ odpověděla a odešla do vedlejší místnosti.

Zazvonil zvonek a do lékárny přišel černovlasý chlapec, který byl zhruba mého věku.

„Tabletu rozpustíte ve vodě a vypijete to před spaním. Bude to celkem dvě stě korun.“

„Mockrát děkuju,“ řekla jsem vděčně a zaplacenou krabičku si vzala. Při odchodu jsem narazila do toho chlapce. Bohužel jsem upustila i krabičku, kterou mi pohotově podal.

„Dík,“ řekla jsem dost nepříjemným tónem, ale on se pouze usmál a ustoupil mi z cesty.

Zbytek dne jsem strávila dost obyčejně, ale hlava mě bolela tak moc, až mě to zahnilo do postele. Tabletou jsem rozpustila podle pokynů. Průhledná voda se zbarvila do karmínové. Po prvním doušku jsem se málem pozvracela. Nikdy jsem nic horšího nepila, ale představa, že by mě hlava bolela dál, mě donutila to vypít. Šla jsem si lehnout a během pár minut jsem usnula.

„Tak kdy se probudí? Už spí strašně dlouho,“ řekl jeden vysoký hlásek.

„Nech jí čas. Víš přece, že Větronošům to trvá dýl,“ řekl hluboký hlas.

Větronošům? Co tím myslíš? A kdo to mluví?

Otevřela jsem oči. Nad mojí hlavou se vznášela malá dívenka s křídélky.

„Aaaa!“ vykřikla jsem a rukou jsem tu malou bytůstku odmrštila na druhou stran
poupěte??

Co dělám v poupěti?

Rychle jsem se postavila, ale zatočila se mi hlava. Kdyby mě nezachytily něčí ruce a neposadily mne na postel, seděla bych maximálně na zemi. Když jsem zvedla hlavu, setkala jsem se očima s chlapcem z lékárny.

„Kde to jsem? Kdo jsi? Co je to Větronoš a proč tady poletuje ta příšera?“ vyzvíдалa jsem a podívala se na ni.

„Uklidni se. Všechno je v pořádku. Moje jméno je Marek a pracuju pro odboj. Ta příšera se jmenuje Klarisa a je to můj pomocník. Větronoši jsou lidé, kteří dokážou ovládat vzduch. A jsi v mém domě. Ano, je to poupě a ano, je to absolutně normální,“ řekl s pokřiveným úsměvem.

„Ovládají vzduch? To je pěkná pohádka,“ odsekla jsem.

„Ne, to není vtip. Je to jediný zbylý národ, který dokáže ovládat jeden ze čtyř živlů. Vládci ostatních živlů byli do jednoho vyvražděni.

„A teď tě žádám o pravdu,“ trvala jsem stále na svém.

„Podívej se, Emo, já...“

„Odkud znáš mé jméno?!“ skočila jsem mu do řeči.

„Z legendy,“ zašeptal.

„Z legendy, jo? A tam stojí jako co?“ zeptala jsem se povrchním tónem.

„Před dvaceti lety vypukla válka. Všich...“

„Že jsem o ničem neslyšela,“ znovu jsem mu skočila do řeči.

„Přestaň mi laskavě skákat do řeči! Všichni, co vládli jednomu ze čtyř živlů, se spojili a začali bojovat proti Adakbarovi, který je nejhorší žijící čaroděj. Vládců bylo tisíckrát víc, a i přesto je všechny zabil. Ti, co zbyli, se přidali k odboji. Ale ať děláme, co děláme, náš svět pomalu uvadá.“

„Jasně, jasně. Teď ta legenda,“ řekla jsem nedočkavě.

„Legenda praví o jedné šestnáctileté dívce jménem Ema, která porazí černokněžníka. Jediný problém byl v tom, že nepochází z našeho světa. Musel jsem tě najít. Prozradily tě tvé příznaky. A po vypití toho nápoje ses dostala sem,“ dořekl a zazubil se na mě.

Neměla jsem na to co říct, proto jsem raději mlčela.

„Pojď. Ukážu ti to venku,“ natáhl ke mně ruku. Chvilí jsem váhala, ale nakonec jsem ji přijala.

Venku bylo hrobové ticho. Všude smrděl dým a hniloba. Vypadalo to, jako by tady řádila válka... Opravdu chytrá, vždyť to říkal, okřikla jsem se v duchu.

„Dřív náš svět vypadal jinak. Všude byla nádherná krajina plná květů, stromů, života. Všude se nesla vůně lesa. Víly opečovávaly zvířata a my jsme se starali o potraviny. Každý zde měl místo, ale to se změnilo,“ řekl velmi unaveně a smutně. Zatáhl mě za ruku a odvedl do podzemní chodby. Nechala jsem se vést, ale náhle se zastavil.

„Počkej tady!“ přikázal mi a já ho bez váhání poslechla.

„Nazdar Marku!“ zvolal přiopilým hlasem nějaký muž. Nic víc už jsem neslyšela.

Po chvilce ke mně přišel a objal mě, což mě neuvěřitelně překvapilo.

„Starší tě přijali mezi sebe. Už dnes ti začne výcvik.“

„Vy-vy-výcvik? Já nejsem zrovna fyzicky zdatná.“

„To zvládneš. Věř mi,“ položil mi ruku na záda a vedl do světle zalité místnosti a začalo seznamování. Všichni byli strašně milí a vše mi vysvětlovali. Marek byl stále u mě a vytvářel mi tím oporu. Seznámila jsem se se svým trenérem Silosem, který povede můj výcvik. Byl strašně ochotný a vše mi objasnil.

První trénink byl příšerný a všechno mě bolelo, ale chtěla jsem jim pomoci. Vložila jsem do toho vše.

O tři měsíce později...

„Aaaa!“ vrhla jsem se s křikem na Marka s mečem v ruce. První rána se rozezněla všude a kamenné stěny ji posílaly zpět k nám. Uhnula jsem před přesně mířenou ranou do břicha a podkopla mu nohy. Marek ztratil rovnováhu a upadl. Rychle jsem k němu přiskočila a přiložila mu meč ke krku.

„Výborně, vy dva! Emo, už jsi dokonale připravená. Dnes večer naplánujeme útok,“ řekl Silos se spokojeným úsměvem a odešel.

Marek se zatím zvedl a šel pomalu ke mně. Za tu dobu jsme se velmi sblížili.

Stěna za jeho zády se náhle rozpadla a dovnitř vtrhlo třicet červenokápníků. Rychle nás obklíčili, ale my jsme bojovali. Za chvíli k nám přiběhli ostatní, aby nám pomohli.

Jeden z červenokápníků mě sekl do tváře. Z rány se valilo obrovské množství krve. Mé nepozornosti si všiml druhý a vzal mě pod krkem. Chtěl mě podříznout.

„Marku!“ zakřičela jsem. Okamžitě se otočil a běžel ke mně, mumlaje nějaká slova.

Červenokápník se jenom usmál a začal mi zajíždět mečem do krku.

Zadýchaně jsem se posadila. Po zádech mi stékal studený pot. Přejela jsem si rukou po tváři, kde měl být šrám, ale kůže byla neporušená.

„Byl to jenom sen,“ zašeptala jsem do ticha.

Vstala jsem z postele a šla do kuchyně pro pití. Nalila jsem si skleničku. Když jsem se otočila, skleničku jsem upustila, s řinkotem se roztříštila o zem. U stolu seděl Marek.

„Ahoj,“ zašeptal a pousmál se.

„Co se to děje? Byl to jenom sen?!“

„Ne, nebyl. Musíš se se mnou vrátit. Musíš nám pomoci.“

„Aaaa!“ zakřičela jsem. Marek byl okamžitě u mě. Po tváři mi začala stékat krev.

Rána, kterou jsem utržila v boji, se znovu otevřela. Došlo mi, že je to všechno pravda. Vzala jsem novou skleničku a napustila ji vodou. Marek mezitím vzal tabletu a hodil ji do skleničky. Voda se začala zbarvovat a já jsem obsah vypila.

Nechala jsem se přenést do jiného světa s Markem po boku.

Karolína Tomášová, IX.A

Teresa Gregorová

Země plná fantazie

V zemi plné fantazie, fantazie neustoupí.
Neustoupí ani láska, protože je z ní pejska.
Pájska, lájska, pomlájska, to je ale krásná kráska.
Kráska to je, to se ví, ale nikdy neodpoví.

O prachu a o marnosti a toho nikdy nestála,
protože je kosmolení. Kosmolení dělá to, co
má se nebo není končí práci to. Práci to
či rajčák, má se mlsný rajčák.

Fantazie fantastická, to je chytřejší než já.
Děkuji vám za upřímnost, to je ale velká posornost.
Posornost je důležitá, aby někdo neošlehl.
Neošlehl afriku a vesmír si do hájovníku.

Slaves mák posmekaný, v tom je ale bahení.
Bahení všechno není, ale chytrost nepřevládá.
Bahění to je hloupý, ale někdy chytřejší
než já. Já a moje fantazie vše otevíráme.

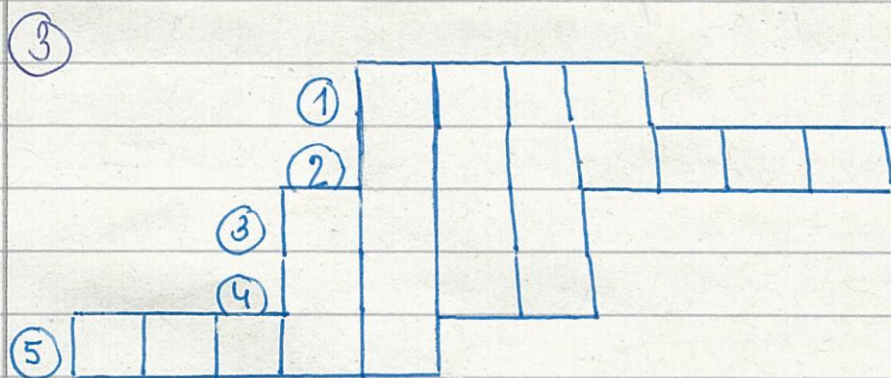

Stránky pro nejmenší

① Napiš dopis jidlu.

② Vybarvy obrázek : čtverce
trojúhelníky
obdélníky
kruh

- ① Má uličku a potkáte se s ním na zahrádě.
- ② Můžeš se na něm svést na pouti.
- ③ Jeduš na něm na výlety.
- ④ Jedu po kolejkách
- ⑤ Roste na zahrádě a je barevná.

Vyrobila : Klárka
 Šrůsilová a
 Petra
 Páralová 6.B

Korunovační klenoty v Jihlavě

Dne 12. března jsem s rodiči navštívila výstavu korunovačních klenotů v Jihlavě. Na výstavě je ke zhlédnutí několik panelů, na kterých je popsán život Karla IV. a jeho manželek. Jsou zde ale popsány i stavby, jako např. Karlštejn, Karlův most a další.

Je zde vystaven i „meč štěstí“, na který je možné si i sáhnout. Jsou zde na ukázkou zbraně, oděvy a boty, které se v době vlády Karla IV. nosili.

Na konci chodby jsou poté vystaveny repliky korunovačních klenotů s popisky, na kterých se dozvíte o počtu drahokamů, perel a další zajímavosti.

Výstavu je možné navštívit od února do začátku dubna 2017 v Hotelu Gustav Mahler.

Lucie Svobodová, VIII.B

Kniha na pokračování od Michala Dvořáka z V. A

2.kapitola-Mike se ztratil

Když jsem šel další den do školy, tak my bohužel ujel autobus. Ale mně to vůbec nevadilo, protože na zastávce stála krásná dívka, které se stalo to co mně. Začali jsme si povídat. Zjistil jsem, že zná Jimma i Mika Key Bolderse. Takže sem si ji oblíbil a hlavně to nebyla kamarádka Jimmyho. Měla také sestru, která se mi líbila. Ta chodila s Mikem do třídy.

Pak když jsme přišli do školy, měli jsme jít za ředitelem školy, protože jsme přišli pozdě. Já a Šarlota Lady Night jsme řekli, že nám ujel autobus. No a ve škole byl Jimmy se svým novým tabletem. Holky mi řekly, že už ví o Mikym Key Boldersovi, a že Mike je hodně blbej a nemá žádné kamarády. Ale já řekl, že je to můj nejlepší kamarád, ale holky se mi začaly smát. Tak jsem šel za Mikym a zeptal jsem se ho, jestli je to pravda, že je blbej. Řekl mi, že jo, ale vůbec mu to nevadí.

Je prý jaký je. No z počátku jsem byl naštvaný, ale pak jsem se s tím smířil. Po škole jsem šel za Mikem, ale rodiče mi řekli, že Mike šel ven. Moc jsem to nechápal. Proč šel ven, když mi spolužáci řekli, že se s ním nikdo nekamarádí. Tak jsem šel na jeho oblíbená místa, ale nikde nebyl. Večer jsem mu zavolał.

Nezvedal to. Chtěl jsem zavolat na policii, že se Mike ztratil. Pak jsem dostal nápad. Šel jsem za Jimmym a řekl jsem mu to. Jimmy mi nevěřil, ale když jsem mu řekl, že už jsem obešel všechny jeho oblíbená místa, tak mi uvěřil a vzal si skateboard a jel mi pomoci. Byl už večer, Mike se nevrátil a my jsme ho taky nenašli. Ohlásili jsme to policii. Pak jsem šel za Šarlotou Lady Night a zjistil jsem, že Šarlota Mikymu pomáhá. Mike tu seděl vystresovaný, protože jsme pozítří měli psát závěrečnou písemku. Tak jsem mu řekl, že ho policie hledá po celém městě.

No a Mikovi rodiče mi nakonec moc poděkovali a řekli, že můžu přijít, kdy chci. No ale Jimmy z toho nebyl nadšený. Ale pro mě to byl ráj. Můžu být s Mikem!

Školní kolo recitační soutěže

Dne 1. března se ve třídě 6.B odehrálo školní kolo recitační soutěže. Zúčastnili se ho žáci 6. a 7. tříd. Žáci, kterým se recitování povedlo, postoupili do krajského kola. Recitoval se například K. J. Erben – Kytice a Zlatý kolovrat, Angličani a další poezie.

Veronika Štolbová 6.A

VRAKBAR

Ve čtvrtek 2.3.2017 měla 6.A VRAKBAR na téma „Virtuální svět“.

1. Co tě (vás) zaujalo?

Tereza G. - Všechno nebezpečí na internetu.

paní uč. Novotná – Zajímavé aktuální téma.

Petra H. – Všechno.

Vendula P. – Také všechno.

2. Co se ti (vám) líbilo?

Natálie L. – Neví.

Klára V. – Vytváření profilu na facebook.

paní uč. Novotná – Spolupráce dětí.

Silvie J. – Ty hry.

Všem se VRAKBAR líbil a těší se na další.

LUKÁŠ SVOBODA, VI.A

Rozhovor VRAKBAR

Ve čtvrtek 9. 3. se naše třída zúčastnila poslední přednášky z Vrakbaru. A z této akce vám přinášíme rozhovor s Terezou Rodovou a Lucií Svobodovou (VIII.B).

1) Jaké téma jste měli?

Tereza: Rodina

Lucka: Rodina a rodinné vztahy

2) Co jste hráli?

Tereza: různé hry, třeba - Revizora

Lucka: různé hry

3) O čem jste se bavili?

Tereza: o rodině, povinnostech, chování, komunikaci

Lucka: o rodinných vztazích

4) Líbilo se ti to?

Tereza: ano

Lucka: ano

5) Zapojili se všichni?

Tereza: ano

Lucka: ano

Aneta Vítámvášová, Lucie Svobodová - VIII.B

Karneval v Mysliboři

Dne 25. 2. se v Mysliboři konal karneval. Byla tam spousta masek jako například princezny, piráti, upíři a mnoho dalších. Děti se zde mohly zúčastnit různých soutěží. Házely míčky do pusy panáka, chodily na chůdách, skákaly v pytli, hrály florbal a spoustu dalších her. Jako odměnu za hry získávali kartičky, za které si pak u obchůdku něco koupily.

Karneval byl moc hezký a už se těším na příští rok.

Nikola Havlíková, VI.B

PURINA

Purina je židovský svátek, který se slaví 12.3. a připomíná záchranu Židů v Perské říši od Hamana.

Podle Hamana, se na tento den peče tradiční židovské pečivo nazývané Hamanovy uši.

Výstavu s židovskou tematikou jsem navštívila v Třebíči. Celá výstava je o Židech, židovských domech, kde jsem byla na prohlídce i uvnitř. Na prohlídce mě nejvíce zaujaly tradice spjaté s jídlem.

Židé by měli jíst pouze KOŠER potraviny (čisté). Třeba u dobytka můžou jíst pouze kopytníky a přežvýkavce. Takže ovci ano, ale prase ne. Ryby pouze se šupinami a ploutvemi (tedy kapra ano, ale úhoře ne).

Také na výstavě byla zajímavá ukázka hebrejských knih, které se čtou od zadu do předu a od leva do prava.

Lucie Svobodová, VIII.B